

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. KRPA-172092-15/ČJ-2020-000022-ZSV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2020, č. j. 4 A 41/2020 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **3400 Kč**, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, ukrajinské státní příslušnosti, byl kontrolován Policií České republiky u čerpací stanice v Praze 9, Novopacká. Z jeho pasu bylo zjištěno, že do schengenského prostoru vstoupil podle vstupního razítka dne 27. 6. 2020. Přicestoval na základě biometrického cestovního pasu, na který může cestovat bez víza na 90 dnů. V pase neměl žádné další vízum nebo povolení k pobytu, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR.

[2] Dne 2. 7. 2020 byl žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění, s tím, že doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce podle žalované do České republiky přicestoval v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020 č. j. MZDR-20599/2020-13/MIN/KAN, o ochraně veřejného zdraví před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené koronavirem SARS-COV-2 (dále jen „ochranné opatření“), tím, že vstoupil na její území bez zohlednění speciálních požadavků stanovených pro ochranu před šířením nemoci COVID-19. Žalobce byl umístěn do karantény v zajišťovacím zařízení dne 3. 7. 2020, kde setrval do 23. 7. 2020, kdy bylo realizováno jeho vyhoštění.

[3] V záhlaví označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“) žalobu zamítl. Po zevrubném shrnutí skutečností zjištěných ze správního spisu krajský soud uvedl, že v případě žalobce bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a toto rozhodnutí v době rozhodování krajského soudu nabylo právní moci. Podle krajského soudu se žalovaná dostatečně zabývala hodnocením možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování a hodnotila i epidemiologickou situaci. Zvážila jednotlivé možnosti zvláštních opatření. Žalobce přicestoval na několik dnů, nemá žádnou adresu pobytu. Panovaly obavy, že žalobce se bude na území dále pohybovat a případně šířit epidemii COVID-19. Nedisponoval finančními prostředky ke složení finanční záruky.

[4] Krajský soud se se žalovanou ztotožnil, že neoprávněný vstup na území ohrožuje veřejné zdraví a zájem společnosti na zvládnutí šíření koronaviru. Uložení zvláštních opatření za této situace bylo v případě žalobce neúčelné. Podle krajského soudu důvěryhodnost žalobce byla oslabena, jelikož nerespektoval podmínky vstupu na území České republiky v době platnosti ochranného opatření, které zakazovalo vstup na území ČR pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 splňujících podmínku reciprocity dle bodu III. a cizinců, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích. Podle krajského soudu žalobce vstoupil na území přes výslovný zákaz a stal se rizikem pro Českou republiku, neboť zde mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19.

[5] Žalobcova neznalost zákazu vyplývajícího z ochranného opatření je zjevnou známkou lhostejného přístupu k celé situaci v Evropě, když je všeobecně známo, že se šíří onemocnění s vysokou nemocností zasahující více kontinentů. Žalobci musela být

pokračování

pandemická situace známa a měl si ověřit, do kterých států může volně cestovat. Zajištění žalobce a jeho umístění do karantény je odůvodněným postupem.

[6] Ohledně hrozby nebezpečí pro bezpečnost státu a veřejný pořádek krajský soud konstatoval, že se v případě žalobce jedná o mimořádnou situaci, která dosud nebyla řešena, jelikož souvisí s ochranou veřejného zdraví před zavlečením infekčního onemocnění zahraničí. Lehkomyšlnost žalobce odůvodňuje pochybnosti o tom, že žalobce nebude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce byl bezpečnostním rizikem při šíření nákazy a mohlo dojít k jejímu nekontrolovanému šíření. Na území České republiky přicestoval a svůj pobyt řádně neřešil a na území se pohyboval. Neohlásil svůj vstup příslušné hygienické stanici a nedoložil, že by byl u něj proveden test s negativním výsledkem. Podle krajského soudu bylo namístě umístit žalobce do karantény v zařízení pro cizince.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

[8] Podle stěžovatele nelze v jeho případě hovořit o tom, že by snad měl šířit nakažlivou nemoc nebo jednal trestně. Svého jednání se dopustil nedbalostně, jelikož si nezjistil podmínky vstupu na území České republiky a spoléhal se na své právo volného pohybu 90 dnů po schengenském prostoru. Není důvod se domnívat, že by nedodržel eventuálně nařízenou karanténu či rozhodnutí příslušných orgánů o ochraně veřejného zdraví.

[9] Stěžovatel připouští, že sice porušil předmětné ochranné opatření, jeho jednání však nebylo zaviněné a tolik závažné, že by kvůli němu měla být omezena jeho osobní svoboda. Zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění přesných podmínek ochranného opatření je zneužitím institutu zajištění. Z tohoto důvodu může být jednotlivce zajištěn pouze v případě skutečného aktuálního ohrožení veřejného pořádku. Za to však nelze považovat jednání, které ani vzdáleně nedosahuje trestněprávní závažnosti. Stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020 - 31, podle něhož lze potenciální šíření nakažlivé nemoci hodnotit jako ohrožení veřejného zdraví, nikoliv veřejného pořádku. Zákon o pobytu cizinců tyto pojmy rozlišuje, neboť každý z nich chrání jiné společenské zájmy, a nelze je zaměňovat. Ochrana veřejného zdraví i veřejného pořádku jsou důvodem pro správní vyhoštění cizince. Pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu

cizinců však nestačí, aby cizinec porušil ochranné opatření. Nezbytnou podmínkou je, že musí nemocí trpět. Nepostačuje tedy pouhá potenciální možnost, že je nemocí nakažen. Smyslem vyhoštění je ochrana zdraví obyvatel před cizincem, který nemocí trpí a nákazu by mohl šířit. Ohrožení veřejného zdraví nelze podřadit pod důvod zajištění ohrožení veřejného pořádku.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[13] Podle § 124 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobytu cizinců je žalovaná oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. (zdůraznění dodáno)

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, (zdůraznění dodáno)

[14] Ačkoliv se stěžovatel žalobou bránil i proti zajištění z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a krajský soud se v bodě 17 napadeného rozsudku s jeho argumentací vypořádal a neshledal ji důvodnou, ve své kasační stížnosti stěžovatel ohledně právního posouzení zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nenamítá ničeho. Nejvyšší správní soud se tedy přezkumem napadeného rozsudku, pokud jde o zákonnost zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nezabýval.

[15] Jádrem kasační stížnosti je otázka, zda vstupem na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením mohl stěžovatel ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tuto kasační námitku lze kvalifikovat jako námitku nesprávného

pokračování

posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení mající za následek nezákonnost rozsudku. Je ji tedy třeba podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[16] Výše citovaný § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců provádí čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Zajištění v režimu návratové směrnice představuje zásah do osobní svobody, chráněné čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a čl. 6 Listiny základních práv EU. Jde o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce, a proto může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem České republiky (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Článek 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 Úmluvy tedy shodně zdůrazňují důležitost zákonného podkladu pro zásah do osobní svobody jakékoli osoby, tedy i cizinců zadržených na území České republiky.

[17] Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že závažné narušení veřejného pořádku, případně existenci nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku spatřuje v tom, že stěžovatel *„prokazatelně vstoupil na území České republiky v době platného ochranného opatření [...], vstoupil přes vyslovený zákaz [...], stal se tak rizikem pro Českou republiku, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19 na území České republiky. Cizinec, který porušil toto ochranné opatření, tak porušil závažným způsobem veřejný pořádek, a to tím, že se stal bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény, a popřípadě provádět testování osob na výše uvedené virové onemocnění. Jejich volný pohyb na území po nesplnění povinností vyplývajících z ochranného opatření se tak stal bezpečnostním rizikem s ohledem na zdravotní stav osob pobývajících na území České republiky.“*

[18] Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 2. 7. 2020, který je založen ve správním spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že do schengenského prostoru vstoupil dne 27. 6. 2020 v Maďarsku. Cestoval do České republiky automobilem s kamarádem přes Rumunsko, Maďarsko, Slovensko do Prahy. Účelem cesty bylo doprovodit kamaráda a pomoci mu zde pořídit osobní automobil. Po svém příjezdu se stěžovatel nikde nenahlásil. Ochranné opatření nezná a domníval se, že do České republiky může cestovat oprávněně. Test na přítomnost SARS CRV2 dosud nepodstoupil. Vstup na území ČR nenahlásil ani příslušné Krajské hygienické stanici. Na území České republiky nemá žádnou hlášenou adresu pobytu, neměl v úmyslu se zde ani ubytovat, jelikož chtěl hned druhý den vycestovat zpět. S nikým se v České republice nestýkal. Uvedl, že má peníze na odcestování. Na Ukrajině žije s manželkou a třemi dětmi v rodinném domě, má se kam vrátit a nic mu v návratu nebrání. Uvedl, že sám dobrovolně z České republiky vycestuje. Pokud jde o finanční prostředky na složení finanční záruky, uvedl, že je nemá a ani nemá nikoho, kdo by je za něj složil.

[19] Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti cizince a přihlídnout k jeho celkové situaci.

[20] Zákon o pobytu cizinců v různých kontextech pracuje s pojmy veřejný pořádek, veřejná bezpečnost i veřejné zdraví. Zákon tedy výslovně rozlišuje obsah těchto pojmů, přičemž chrání různé společenské zájmy, které nelze libovolně zaměňovat. Správní vyhoštění, za účelem jehož realizace je možné cizince zajistit, lze cizinci uložit jak z důvodů ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, tak i z důvodu ochrany veřejného zdraví.

[21] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze vyhoštění až na 3 roky uložit, pokud existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit *veřejné zdraví*, protože trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění. Vyhoštění z důvodu ochrany veřejného zdraví se týká právě případů, kdy Ministerstvo zdravotnictví vydá ochranné opatření podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Vedle toho § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze uložit vyhoštění až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit *veřejný pořádek*.

[22] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ze systematiky § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že případy ohrožení *veřejného zdraví* zákonodárce nezamýšlel podřadit pod výhradu *veřejného pořádku*. Tu jako důvod pro vyhoštění upravuje samostatné ustanovení. Tomu napovídá i skutečnost, že vyhoštění z důvodu ohrožení *veřejného zdraví* lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření, *skutečně trpí*. I v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na 3 roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním *netrpí*, postihovat prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího *veřejný pořádek*, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na 10 let (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 - 30).

[23] Ačkoliv tedy zákon o pobytu cizinců počítá za splnění určitých podmínek s ohrožením *veřejného zdraví* jako s důvodem správního vyhoštění, nestanoví jej výslovně jako důvod pro zajištění cizince, a to na rozdíl od výslovného zajištění z důvodu ohrožení *veřejného pořádku* nebo *veřejné bezpečnosti*. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020 - 31, na něž stěžovatel upozornil ve své kasační stížnosti.

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 - 30, v němž v souvislosti s vyhoštěním pro závažné narušení *veřejného pořádku* dospěl k závěru, že cizinec, který vstoupil na území České republiky v době, kdy to bylo zakázáno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví vydaným v souvislosti s výskytem onemocnění Covid-19, nepředstavuje bez dalšího nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

[25] Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom již opakovaně v obecné rovině potvrdila i ve vztahu k zajištění cizince, že neoprávněný pobyt nelze podřadit pod výhradu veřejného pořádku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016 - 55). Cizince proto nelze zajistit jenom z důvodu, že (tak jako stěžovatel v této věci) porušil platné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví.

[26] Podpůrně lze odkázat na rozsudky ze dne 21. října 2020, č. j. 9 Azs 166/2020 - 27, a ze dne 29. října 2020, č. j. 9 Azs 165/2020 - 27, v nichž Nejvyšší správní soud v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců odmítl názor tehdejšího žalovaného, že by samotný *volný pohyb* cizince, který vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, sám o sobě představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu tak stěžovatele nebylo možno s odkazem na ohrožení bezpečnosti státu nebo závažné narušení veřejného pořádku [§ 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] zajistit a omezit na osobní svobodě kvůli toliko potenciálnímu riziku šíření nákazy Covid-19, ohrožení zdravotního stavu osob pobývajících na území České republiky a vstupu na území státu v rozporu s ochranným opatřením. Ze správního spisu nevyplývá, že by snad stěžovatel zásadně odmítal test na přítomnost SARS CRV2 podstoupit, zdržovat se dobrovolně v karanténě či se registrovat u příslušné Krajské hygienické stanice. Ochotu a vůli stěžovatele tato opatření neprodleně podstoupit žalovaná ani nezjišťovala. Zadržen byl přitom hned dne 1. 7. 2020, kdy vstoupil na území České republiky, a zajištěn byl za účelem správního vyhoštění již den následující. Od okamžiku vstupu na území České republiky tedy v důsledku bezprostředního omezení na osobní svobodě fakticky neměl možnost se testování dobrovolně podrobit nebo si zajistit ubytování pro účely karantény na své náklady (a zajištění tohoto karanténního ubytování doložit), na což finanční prostředky dle svých slov měl. Ubytovaní bylo přitom v této době běžně dostupné. Žalovaná nijak nezohlednila výpověď stěžovatele, že v České republice se s nikým od vstupu na její území nestýkal a cestoval v zásadě izolovaně se svým kamarádem v osobním automobilu, tedy nikoliv hromadnou dopravou. Sám bez jakýchkoliv sugestivních otázek dokonce vypověděl, že v plánu bylo území České republiky opustit hned den následující po vstupu, o čemž s ohledem na obsah správního spisu není důvod pochybovat. Stěžovatel sice nepochybně při vstupu na území minimálně z nedbalosti nedodržel pravidla stanovená v ochranném opatření, to však samo o sobě nemůže být důvodem zajištění a omezení na osobní svobodě. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020 - 19 (zejména body 23 až 26).

[28] Je naprosto legitimní, aby v době trvající pandemické situace bylo pro vstup na území státu vyžadováno testování osob na infekční onemocnění či dodržování nezbytné karantény. Jistě lze také požadovat, aby vstup na území státu byl omezen na nezbytně nutné situace a cizinec podstoupil test infekčnosti v určitém relativně krátkém časovém intervalu ještě před vstupem na území (nebo bezprostředně po něm). K vynucení efektivního dodržování všech těchto a jiných obdobných požadavků však neslouží *primárně* institut zajištění za účelem správního vyhoštění a s ním spojené omezení na osobní svobodě, nýbrž celá řada mírnějších opatření, například pokuta [podle § 80 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 92k odst. 3 písm. a) a § 97k odst. 7 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví].

[29] Nejvyšší správní soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 210/2020 – 29, v němž za obdobných skutkových okolností zamítl kasační stížnost zajištěného cizince. Tam ovšem soud zdůrazňoval, že žalobce pouze v obecné rovině tvrdil, že pojem veřejný pořádek má být vykládán individuálně a svůj argument nijak blíže nevysvětlil. Uvedl, že kvalita kasačních námitek předurčuje jejich vypořádání ze strany soudu. Ve zbytku se kasační argumentace soustředila na užití mírnějších opatření podle §123b zákona o pobytu cizinců a přiměřenost délky doby zajištění.

[30] Nejvyšší správní soud shledal, že důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není v případě stěžovatele naplněn. Toto pochybení však nemůže být příčinou zrušení napadeného rozhodnutí žalované, jelikož stěžovatel byl zajištěn také z důvodu, že by mohl mařit nebo ztěžovat správní vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Nelze tedy než uzavřít, že jeden z důvodů pro zajištění, o které žalovaná opřela své rozhodnutí, zůstává nezpochybněn (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 – 36, a ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018 – 30, obdobně také rozsudek ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020 – 49 a ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 110/2020 - 22).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[33] Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 14. 8. 2020, č. j. 4 A 41/2020 – 21, ustanoven zástupce. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby (spočívající ve vyhotovení návrhu ve věci

pokračování

samé - kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu